

Egy dal a goblinokért

©Beltwaan.net

2011.

Au a csapdákat ellenőrizte. A csapdákat hatalmas mágusok készítették, még az idők kezdetén, vagy az előtt. Óriásiak voltak – egy goblin soha nem tudna ekkora gödröt ásni. Sőt, két goblin sem. Három goblin nem tudna együtt dolgozni, négy goblin pedig hamarabb meggyilkolná egymást (és akkor már legjobb esetben is csak három goblinról beszélünk), minthogy akár feleekkora gödröt is ássanak. A Régi Idők Mágusai azért készítették a csapdákat, hogy a goblin törzseknek jó legyen, és Au tudta ezt. Igaz, néha egyesek aljas módon megpróbálták elbitorolni a csapdákat a goblinoktól, esetleg ellopták belőle a törzset illető zsákmányt. Ami a csapdában volt, az – az Ősi Törvény szerint – mindig azt a goblin törzset illette, amelyik először vitte el. Ha két törzs egyszerre talált zsákmányt egy csapdában, a zsákmányt az a törzset illette, amelyik törzs – az Ősi Törvény szerint – elkergette vagy agyonverte a másik törzs tagjait.

Au a csapdákat ellenőrizte. Ínséges idők jártak a goblinokra, manapság nagyon kevés zsákmány akadt. Talán a goblinok hite ingott meg, és nem mutatták be kellő alázattal a Csapdák Befedésének Ősi Szerződését, de az is lehet, hogy csak a zsákmányok lettek okosabbak, és megtanulták, hogy ha a földet mindenféle ágak borítják, és rajtuk vastagon áll a goblinürülék, arra nem tanácsos mászkálni.

Nem, a zsákmány nem lett okosabb: ebben a csapdában mozgott valami. Au izgatott lett (ilyenkor mindig jó alaposan megvakarja a füle tövét a bal lábával), lekushadt, és odaosont a csapda szélére. Ezen a csapdán valamelyik törzs néhány napja jó alaposan celebrálhatta a Csapdák Befedésének Ősi Szerződését, mert a goblinürülék szaga messze elnyomta annak az akárminek a szagát, ami odabent mocorgott. Au csak a csapda tetején ásító lyukból következtethetett a zsákmányra. Szarvas? Vaddisznó? Jókora csöpp nyál csordult ki Au agyarái közül.

A csapdában egy ember volt. A legtöbb goblinnal ellentétben Au szerette az embereket. Nagydarab, egybeszabott férfi volt, busa fején már őszült a haj és a szakáll. Fegyverforgató lehetett: oldalán kard csüngött, és láncokból font inget viselt. Még élt. Kezében jókora számszeríjat tartott, a benne lévő lövedék a lyukon át kukucskáló Auval szemezett. Au tudta, hogy mi az a számszeríj. Visítva rántotta le a fejét, és iszkolt a csapda közeléből. Még hallotta, hogy a harcos odalenn a koszos goblinokat emlegeti. Láthatóan a fickónak mélyen gyökerező előítéletei voltak a goblinokkal szemben. Au nem szerette az előítéleteket. Ezúttal egy előítélet alaposan végighasította a fejbőrét, csupa vér lett Au arca és sörénye. Au száraz faleveleket tapasztott a sebre, heves vinnyogások közepette így próbálta elállítani a vérzést – több-kevesebb sikerrel.

Au tudta, hogy mi az a számszeríj: ha még egyszer a verem tetején tátongó lyuk közelébe dugja a fejét, az úgy reccsen majd szét, mint egy dinnye. Au szerette a dinnyét, de semmi kedve nem volt hozzá, hogy a feje úgy reccsenjen szét. Azt is tudta, hogy a törzs nagy hasznát

venné egy ilyen harcosnak. Így hát úgy döntött, ezúttal nem karddal vagy buzogánnyal oldja meg a dolgot. Lelapult a földre, és szépen lassan odakúszott a verem mellé. Ezúttal nem követte el azt a hibát, hogy bekukucskál (nem akarta, hogy a feje reccsenjen, mint egy dinnye), hanem inkább megpróbálta összeszedni azt a néhány szót, amit az emberek nyelvéből megtanult.

„Segít. Nem bánt. Segít. Kihúz.” A goblinok között Au kimondottan eszesnek és műveltnek számított. Kifejezetten ragadtak rá a nyelvek, nem sok goblin tudott volna ilyen hosszán összefüggően beszélni egy idegen nyelven. Au sokat mozgott emberek közelében (egy bizonyos emberrel egyszer igen-igen közeli, több, mint intim kapcsolatba is került), és – tanulékony goblin lévén – igen sokat elsajátított az emberek nyelvéből. A goblinokra vonatkozóan például annyi szitokszót szívott magába, hogy azt bármelyik lovaskatona megirigyelhetné volna.

„Hoz nagy faág. Dug verembe. Kimász. Segít. Nem bánt.” Úgy érezte, most már kidughatja a fejét. A katona a verem alján ült. A számszeríj töltve volt, de most az ölében szendergett békésen. A harcos nem bízott a goblinban, de nem sok választása volt. Előbb utóbb idejön a törzs apraja-nagyja, és addig hajigál köveket és botokat a verembe, míg a harcos busa feje pépes masszává nem alakul. Au tudta ezt. És azt is, hogy mindezt a harcos is tudja. Au úgy érezte, sikerült meggyőznie az embert, hogy egyiküknek sem érdeke, hogy őt a törzs meglincselje. És ez így is volt.

Hosszú időbe telt, amíg megfelelő faágot talált. Nem volt könnyű dolga: a harcos jó háromszor akkora volt, mint ő, az ág el kellett, hogy bírja a harcost, ő pedig a faágot. Próbálta levágni, letépni, leszaggatni a felesleges gallyakat, majd hosszas kínlódás közepette odavonszolta a veremhez. Keresett egy megfelelően éles követ, majd elkezdte letuszkolni az ágot a verembe.

„Hoz nagy faág. Dug verembe. Kimász. Most.” Hosszú ideig nem történt semmi – talán a harcos nem bízott a goblinban? Végül mégis beadta a derekát, nagyot reccsent a faág, meghajlott, ahogy a harcos ránehezedett. Az ágnak csak a vége lógott ki a veremből, Au csak a recsegésből tudott következtetni rá, hogy a harcos merre jár. Az agyari közé szorította a kardját, egyik kezébe a követ, másikba a buzogányát, elszámolt... addig, amíg tudott, és ugrott.

Hangos csatakiáltással lendülni a veszedelembé, ez gyönyörködteti a harcos szívét! Au ennek ellenére most eltekintett tőle. Ennek legfőbb oka az agyari között szorongatott kard volt; nemcsak, hogy szüksége volt a kardjára, de ha az kihullik a pofájából, könnyen megvághatja vele magát. Az bizony alaposan meglepné a felfelé kepesztő harcost, ha egyszer csak egy vért spriccelő goblin pottyán a fejére.

Au nem spriccelt vért, de a körülményekhez képest így is meglepte a harcost. Au karja meglendült, és eldobta a követ. A katona megpróbálta félreütni (így egyik kezével elengedte az ágot), de az mégis a szeme között találta el. Még látta, hogy a kő után közvetlenül egy vérszomjasan vicsorgó goblin zuhan rá. Au próbált talpon maradni, lábujjainak apró karmaival próbált kapaszkodni az ágakba, és irányítani a röptét. Tudta, hogy minden azon múlik, hogy mennyire tudja kihasználni a melák harcos kiszolgáltatott helyzetét.

A goblin buzogánya már nem a fejet találta el, csak a harcos alkarján csattant. Au elől elfogytak az ágot, így páros lábbal az imbolygó harcos mellkasára zuhant, aki immár elengedte a faágot (némi levél a kezében maradt), és hanyattesett, vissza a verembe. Au a harcos mellkasán landolt, alaposan beverte a térdét a katona állába. Kétségbeesetten próbált feltápaszkodni. Az ember majd' háromszor olyan magas volt, mint ő, és sokkal nehezebb. Ráadásul páncélt viselt. Au tudta, mit jelent egy láncing, egyszer megpróbált

keresztüldöfni egy ilyenén. Akkor rövidkardja egy diszkrét csendülés keretében még rövidebb lett, és alaposan sajgott a könyöke (nem is beszélve arról, hogy utána el is ájult, mert a páncélos reflexből pofáncsapta). Au úgy döntött, most nem követi el ugyanazt a hibát. Au tudta, hogy ha a nagy böhöm talpra áll, akkor neki befellegzett. Szemtől szemben, úgy nevezett tisztességes küzdelemben neki semmi esélye. (Hogy lehet egyáltalán tisztességesnek nevezni egy olyan küzdelmet, ahol az egyik fél teljesen esélytelen?)

A harcos még négykézláb volt, amikor Au már térdelt, és buzogánya ezúttal a katona állkapcsát találta el. Egy kínos reccsenést követően vér és fogak röpködtek a Régi Idők Hatalmas Mágusainak vermében. A harcos Aura vetődött, aki még épp időben bukott le előle, és a benne megbotló harcos (jajj, Au utálta, ha rálépnek) a verem falára kenődött. A melák még próbált talpra vergődni, de Au kirántotta kardját az agyari közül (mindez sokkal kevésbé fájt volna, ha előtte elengedi az állkapcsával, és nem szorítja olyan görcsösen), és a harcos hátsójába döfte. Ott nem viselt páncélt. A harcos sikoltásának a tarkóján csattanó buzogánya vetett véget.

A katona egyik szeme a sarokban cuppant le a földre, az agya szétkenődött a verem falán, de Au – biztos, ami biztos –, még jó alaposan torkon is szúrta. (Egyszer régen ezt elmulasztotta, és akkor alaposan pórul járt. Megfogadta, hogy nem követi el még egyszer azt a hibát, és mindig jó alaposan megöli az ellenfeleit.) Végül lihegve leengedte a kardot és a buzogányt. Diadalmas üvöltés hagyta el a torkát. Büszke volt magára. Egy sárkányölő hős lovag érez ilyet, miután a lándzsája sok órán át tartó hősies küzdelem után végül átdöfi a bestia szívét. Az az igazság, a sárkányölő hős loagnak lova és fényes páncélja van, borotvaéles bővös kardja, és sárkányölő lándzsája, amely úgy halad át a a fenevad pikkelyén, mint kés a vajon. Aunak csak a fogai és a karmai voltak, egy csontfejű buzogánya, és egy rozsdás rövid kardja, amely élességét tekintve összemérhető a buzogánnyal. Lehet, hogy a sárkány nagyobb dög, de a sárkányölő hős loagnak relatíve több esélye van.

Mindezt Au persze nem tudta végiggondolni, de a lényegét átérezte. Még utoljára belenézett a harcos szemébe, majd felvette a földről, és jóízűen beleharapott. A legtöbb goblinnal ellentétben Au szerette az embereket. Nem, Au nem volt kannibál. Soha, de soha nem tudott volt megenni egy goblint (na jó, ha igazán éhes volna, az más). De embert miért ne? Ráadásul, a szeme a legjobb.

A falatozás végeztével átkutatta a holttestet. A kardjának nem sok hasznát vette, nem bírta volna rendesen felemelni. A számszeríjon sokat töprengett. Veszedelemes fegyver, de bonyolult használni. Au tudta, hogy előbb-utóbb rájön, hogy is működik, bár esetleg közben becsípheti az ujját (rosszabb esetben a péniszét), vagy véletlenül szétlőheti a fejét, és az reccsenne, mint egy dinnye. Most rájönne, de úgyis hamar elfelejtené, amit megtanult. Vészhelyzetben nem akar hetekig töprengeni rajta, hogy hogyan is működik az ő fegyvere. Au a buzogányt szerette, azon nem kell sokat gondolkodni. Tudta, hogy a gondolkodás érték, és csak azon szabad gondolkodni, amin tényleg muszáj. Kardjával elvágta a számszeríj húrját, a fa részeket összetörte, a maradékot pedig levizelte. Tisztában volt vele, hogy ez utóbbi művelet nem csökkenti a számszeríj használhatóságát, de ez is része volt az Amit Nem Tudsz Használni, Próbáld Meg Legalább Tönkretenni nevű ősi goblin szertartásnak. (Általában működött.)

Talált egy kést. Szép, fényes pengéjű acélkés volt, csontmarkolattal. Au tudta jól, hogy egy jó kés eldönthet egy küzdelmet, ha jó pillanatban jelenik meg, jó kézben.

Papírok is voltak a meláknál, írással tele. Fontos papírok. Au egy intelligens példánya volt fajtájának, tudta, mik azok a papírok, és tudta mi az az írás. Azt is tudta, hogy ő sose fogja megtanulni. Voltak tapasztalatai az emberekkel (egyszer egy emberrel kínosan közeli

ismeretségbe került), így néha felismerte, ha a saját nevét látta leírva, de csak akkor sikerült tökéletesen kiolvasnia, ha a mutatóujját is használhatta közben. Úgy döntött, nem bajlódik a papírokkal, megette mindet.

Ételt is talált. Megette. Ami nem fért bele (a sok papír miatt), azt levizelte. (Amit Nem Tudsz Használni, Próbáld Meg Legalább Tönkretenni – igaz, némi vizelet nem zavarja majd a goblinok többségét. Aut sem zavarta volna.)

A harcos övén lógó erszény tartalmától izgalomba jött. A goblinok nemigen használnak pénzt, náluk a fejbeverés jelenti az igazán konvertibilis valutát, de Au tisztában volt a pénz jelentőségével. Ez a pénz pedig határozottan úgy tűnt, mintha ezüst lenne. Ennyi ezüst pedig rettenetesen gazdaggá tehet egy goblint. Sok goblint ez kísértésbe hozott volna. Tudta, hogy előbb-utóbb idegyűlik a törzs apraja-nagyja. Bizony, a törzs nagy hasznát venné egy ilyen harcosnak – sokan napokig élélnének belőle. Lehet, hogy lenne, aki elég értelmes ahhoz, hogy kísértésbe hozna ennyi pénzt, és esetleg megpróbálna magának eltenni belőle. (Igaz, nem lenne könnyű felhasználni, mert a goblinok nemigen használnak pénzt.) Au ezt nem hagyhatta. Tudta, hogy a pénzt biztonságba kell helyezni. A zsákmány a törzsé, és ő nem nézi tétlenül, hogy valaki kiforgatja a törzset mindenéből.

A folyóhoz vitte a pénzt. Hosszasan gyalogolt a folyóban, nehogy mindenféle aljas, önző goblinok követhessék a nyomait, majd alaposan elrejtette az erszényt. Útközben a harcos egyik kezét majszolta, gondosan leszopogatta a húst a csontokról. Egy nagy, odvas fában rejtette el a pénzt. Aunak sok rejtekhelye volt. A goblinok többsége nem tudott volna ennyi rejtekhelyet megjegyezni. Au sem tudott. Rejtekhelyeinek többségét elfelejtette, és tízezerszer átkozta magát, hogy miért ilyen ostoba. Most fel sem merült benne, hogy egy hét múlva lehet, hogy már erre sem fog emlékezni. Egyedül az számított, hogy más (aljas, önző) goblin ne tehesse rá a koszos karmait.

Miután a pénz a Nagyon Titkos Helyre került, Au elindult vissza a törzshöz. Be fog számolni róla, hogy megölt egy sereg nagy-nagy, böhmállat harcost, de a Kígyókeresők, az egyik szomszédos és ellenséges (e két fogalom a goblinoknál egyet jelent, egy szóval is fejezik ki őket) elragadta a törzstől. Büszkén vigyorgott. Nem fognak neki hinni. Utána megmutatja a zsákmányt a csapdában. Odáig lesznek érte a nőstények, és még ma párzani fog mindegyikkel.

Ennek öröme megtisztította a fejébét és meg is csodálta magát a folyó tükrében. Nem, Au nem volt kopasz. A feje búbján tényleg ritkás volt a szőr, és ettől úgy tűnt, mintha a homloka majd a tarkójáig ért volna. De ez a ritkás szőr bizony nagyon hosszú is volt. Au egészen arasznyi szálakat is talált közöttük. Hátral, a tarkóján viszont egészen csodálatos dús, fekete sörény pompázott. Hátral össze is kötötte, így egy csinos kis lófarok lifegett a tarkójáról. Nem, Au nem volt kopasz. Lehet, hogy szemből úgy tűnt, de valójában igen dús szőrzettel rendelkezett, és ez volt, ami igazából számított.

* * *

Fel sem merült benne, hogy azzal vádolják, hogy lopott. A szemet meg tudta magyarázni. Az szétnyomódott a küzdelemben, és elkeveredett a véres masszává zúzott fejben ... valahol. A katona hiányzó kezéről viszont nem tudott számot adni. Au nem szerette, ha megverik, pedig a goblinoknál erre gyakran sor került. Azzal nem vádolták, hogy pénzt lopott (a goblinok nagy része nem elég értelmes, hogy megértse, mi az a pénz), de így is jól elnászpángolták. Élve hagyták, és most ő is ott ül a többiekkel a tűz körül. Pontosabban, a többiek ülnek, ő inkább guggol. Becsesebbik felére nem szívesen nehezedik mostanság.

Au a tüzet nézte. A tűz tízezerszer szívderítőbb látvány volt, mint Grrmaa, törzsfő anyja, aki körülötte lejtette misztikus táncát. Grrmaa egy fejjel volt alacsonyabb Aunál, de vagy másfélszer olyan nehéz lehetett. A törzsfő is vén harcos volt, így Grrmaa akár az egész törzs ükanyja is lehetett volna. Au próbált nem gondolni Grrmaa lötytyedt csecseire, inkább a tűzre fókuszált.

A lángok mindig is különös, torz emlékeket csalogattak elő Auból. Az délelőtti ember a veremben minderre még egy lapáttal rátett. Volt, amire Au nem szívesen gondolt, és az emberek közt eltöltött idő pontosa ilyen volt.

Au nem szeretett rabszolga lenni. Egy portyázó csapat fogta el és hurcolta el a városba. Meglepte, hogy nem ütötték agyon, és nem húzták fel az első fára. Au nem sokat várt az emberektől. Igaz, megverték, de ez a goblinok között is gyakran megesett, az emberek legalább nem erőszakolták meg. Au tudta, hogy ez nem azért van, mert az emberek jobbak, hanem mert ők még annál is jobban undorodnak tőle, mint ő az emberektől. Az sem érdekelt, hogy leköpködték, megdobálták; ez otthon is gyakran megesett vele. Cserébe ő is alaposan tépte, karmolta, harapta, aki rosszul bánt vele (sőt, eleve mindenkit, aki a közelébe került). Ha kővel dobták meg, ő tulajdon ürülékével dobott vissza. Köpött rá, ha megbüntették.

Eladták. (Tízezer pénzt fizettek érte, pont annyit, amennyi a veremben lévő katonánál volt.) De hogy pont egy mágusnak adták el? Visított, karmolt, harapott, hányt, de ezzel csak annyit ért el, hogy alaposan megverték, megkötözték, és vitték. Hallott már olyan goblinról, akit mágus vett meg. Sőt, egyet közelről látott is, és Au nem szívesen lett volna az illető bőrében. Szegény sorsában egyetlen jó dolgot látott, az illető alig tudott magáról. Bambán bámulta saját köldökét, s szájából folyt a nyál. Néha üvöltött – pokolian. Szavaiból Au nem sokat értett, és csak remélte, hogy ez a goblin nyelv hiányosságai miatt van így. A goblin nyelv igen kevés szót tartalmaz, csak erős testbeszéddel – vicsorgással, hörgéssel, vakarózással, pózolással, kaffogással, szellentéssel – kiegészítve lehet egyes kifejezéseket pontosan értelmezni. Nemigen alkalmas sokkal bonyolultabb kifejezésekre, mint a „megdöglesz, fattyú!” vagy a „párzani akarok veled, bébi!” esetleg „az a kaja/pia/nő az enyém, ha csak rágondolsz, kitépem a szívedet, és feldugom a seggedbe!”. Egy mindenesetre kiderült Au számára: a mágusok nem dolgoztatják a goblinokat. Kísérleteznek rajtuk. Ocsmány kísérleteket végeznek... És a kísérletek néha félresikerülnek. Ilyenkor vesznek új goblint.

A mágusnál látta először a Másikat. Félig összeégett arca nem volt szívderítő látvány, alig volt magánál, amikor meghozták. Láthatóan ő sem önszántából volt ott. Szinte meztelen volt, teste telis-tele égésekkel, perzslésekkel. Au akkor azt hitte, fogságba esésének nyomait viseli, nem tudta, hogy az illető maga csinálta őket. Néhány seb rettentően fájhatott, Au nem cserélt volna vele. Pedig akkor még nem is tudta, mi következik...

Az összeégett ember arcára emlékezett, de a neve valahogy nem ugrott be. Hogy is hívhatták azt az embert?

Látóterét Grrmaa csecsei töltötték be, az agg nőstény mindhárom megmaradt fogát csábosan villantotta Au felé. Au ereje teljében lévő harcos volt. Három téltre emlékezett, és ez több, mint amit a legtöbb goblin elmondhat magáról. A legtöbb goblin el sem tud számolni háromig. Au, aki fajtájának értelmes példányai közé tartozott, négyig is el tudott számolni. Ott viszont már az ő tudása is megakadt. Pedig Au annak idején még iskolába is járt: általában az alagsor egyik nyitott ablakán jutott be társaival, és eszeveszett mulatságot csaptak. A polcokat felborították, mindent szétéptek, felgyújtottak, összepiszkítottak. Aki diákot találtak, azt megverték/ölték/megerőszakolták (nem mindig ebben a sorrendben, és egyik-másik fázisra időnként többször is sor került). Au soha életében nem ivott annyi tintát! Az iskolai mulatságoknak a pedellus vetett véget, aki egyszer csak rajtaütött a goblinokon

néhány jól megtermett zsandárral és tekintélyt parancsoló tüskés buzogánnyal. Au több társával együtt otthagya a fogát. Egy fog még nem a világ, mások ráadásul többet is veszítettek (és az, hogy másoknak még rosszabb, az mindig felvidította Aut), de világ életében sértve érezte magát, hogy kikregették az iskolából. Ennek ellenére tanult, iskolázott goblinnak vallotta magát.

Kettő. Most Grrmaa két csecse is túl soknak (pontosan tízezernek) tűnt, és Au azt kívánta, bár egyig sem tudna számolni. Szívesen pofánvágta volna e pucér vénséget, de mégis a törzsfő anyja volt. Au tisztelte a törzsfőt. Nemcsak vén volt, de erős is: hajlott kora ellenére még mindig ő volt a törzs legjobb harcosa. Mindig a törzsfő a legjobb, legerősebb harcos, és mindig a legjobb, legerősebb harcos a törzsfő. Minden goblinba szorul annyi ambíció és rosszindulat, hogy eltegye láb alól a nála erősebbeket. Ha nem a törzsfő a legjobb, akkor előbb-utóbb akad valaki, aki igazságos párbajban hátbaszúrja. Au nem merete pofánvágni a vén szatyrot, pedig legszívesebben itt helyben agyonütötte volna – a törzsfővel együtt. Az egész estét betöltő csecsektől alig látta a lángokat, így inkább gondolatait próbálta elterelni, és csak reménykedett, hogy Grrmaa csak viccből incselkedik vele, és nem pont ővele akarja tölteni az éjszakát.

Arra az emberre gondolt. Manapság gyakran jutott az eszébe. Hogy is hívták? Furcsa érzés volt nagynak és erősnek lenni, magasabbnak és erősebbnek minden goblinnál, és... Hatalommal bírni! Ez lenyűgözte Aut. Végül beugrott.

„Arkabeus!” Így hívták azt az embert.

* * *

Mindössze három halott volt. Grrmaa a felismerhetetlenségig összeégett, egy szerencsétlen pedig még segíteni is próbált neki. A segítőkészség nem túl előnyös tulajdonság a goblinok között, és szerfelett ritka is. A goblin közösségekben működő természetes kiválasztódás gondoskodik róla, az ilyen hibás egyedek hamar eltűnjenek a színről. Au nem emlékezett a nevére, csak azt tudta, hogy ami megmaradt belőle, azt nagyon nehéz volt elkülöníteni Grrmaa maradványaitól. Eddig kettő. A harmadik nem csinált ostobaságot, nem próbált felelőtlenül segíteni senkinek, ő egész egyszerűen rossz helyen volt, rossz időben. Pech. Ez sem előnyös tulajdonság, de ez ellen nincs mit tenni. Egyszer még azon vigyorog, hogy a böhöm nőtény Auval flörtöl, majd jön a lángcsóva, és végül csak egy marék hamu marad belőle. A többiek még időben szétszaladtak, és legrosszabb esetben néhány kisebb harmadfokú (három – eddig Au gond nélkül el tudna számolni) égési sérüléssel megúszták az estét. Összességében nem sok a három halott egy goblin mulatság esetén, de ez a mulatság felettébb rövid ideig tartott. Grrmaa még csak most kezdett el táncolni, még ki sem választotta a ma esti áldozatát.

Egyedül Au maradt a tűz mellett. Döbbsenten és sértetlenül.

A törzsfő egy teljes órán át gyászolta az anyját, majd fülönfogott két viszonylag kevésbé égett nőtényt, és a kunyhójába hurcolta őket.

* * *

Maga sem tudja, miért ment a városba. Csak ment, ment és a lába vitte. Egyszer csak azt vette észre, hogy a városban van. A városban egészen jó volt a közbiztonság. Ez azt jelenti,

hogy felfegyverzett goblinoknak nem volt tanácsos éjjel belopakodni a városba. Nappal pedig mindez kész öngyilkosság. Au a köves utcán bandukolt, oldalán kardja, hátán buzogánya, s (egyáltalán nem kopasz) fejét a delelő nap sugarai cirógatták. Ez nem sok jót ígért.

Törvény nem szólt úgy, hogy a goblinokat meg kellene ölni. A törvény úgy szólt, hogy rendnek kell lenni: aki verekedik, harap, másokat molesztál, és megdobálja őket az ürülékével, az példás büntetésre számíthat. A gyakorlatban mindez azt eredményezte, hogy ahányszor egy goblin a városba ment, a zsandárok alaposan elagyabugyálták. A goblin ártatlan volt; náluk a verekedés, harapás, mások molesztálása, és az, hogy fejbédobjuk a másikat némi ürülékkel, teljesen mindennapi dolognak számított. Az őrség csak akkor ölte meg a goblinokat, ha balhéztak és ellenálltak. Tehát valójában mindig. Au tudta ezt. És az emberek is tudták ezt. Ezért általában nem sokat laca-facáztak, ha goblint láttak, biztos, ami biztos, agyonverték.

Au nem értette. Egyrészt miért ment fényes nappal a városba. Másrészt – és ez volt az igazi talány – miért nem kötött még bele senkibe. Látott egy embert, aki almát árult (hú, de jó lett volna beleharapni – először az almába), és látott egy vénasszonyt, akit nagyon szívesen megdobált volna ürülékkel. Mégsem tette. Au nem értette.

Kezdett gyanút fogni. Nemcsak azért, mert olyan magabiztosan és céltudatosan mozgott a városban, nem is azért, mert a különféle feliratok, amelyek eddig összevissza ákombákomként vonaglottak (e téren Au tudománya addig terjedt, hogy legfeljebb a saját nevét tudta kiolvasni, de csak akkor, ha a mutatóujját is használhatta közben), most értelmes szavakká, mondatokká alakultak elméjében. Még az sem volt gyanús, hogy úton útfélen a „gebednél meg, koszos-büdös goblin!” kiáltásokat hallott. Au már megszokta ezt, nem lepődött meg rajtuk. Az sem hökkentette meg, amikor egy jóember egy nagy számszerűjával diszkréten rálőtt az egyik ablakból; az már inkább, hogy meg sem próbált kitérni. De a hangok... A hangok egy része az ő fejében szólt így. Ez legalább olyan furcsa volt, mint az, hogy tudja, hová tart – ez nem sokszor volt így Au életében.

„Valaki van a fejemben.” Nyilallt belé a felismerés. „Pofa be, kis görcs.” Ez volt a következő gondolata, de most már tudta, hogy ez a gondolat nem az övé... Hanem azé a másiké. A másiké, aki olyan furcsán ismerős volt.

Annak idején különös volt embernek lenni. Olyan rendjénvalónak tűnt. Nagy volt és erős, és az égési sebek sem zavarták annyira. Az egyik szeme teljesen ép volt, és valamelyest a másik is működött. Parancsolt a tűznek, menekült előle mindenki.

Elvgyorodott volna, de az arca nem az övé volt, hanem a másiké, aki benne volt.

Most valami hasonló dolog történt, csak az a különbség, hogy a mágus kísérlete után ő egyedül volt. Most itt van a másik is. Az a test – az az összeégett emberi test – azé a másiké volt. Azé, aki most itt van a fejében. Itt van, és rám se bagózik! „Pofa be!” Au megállapította, hogy a másik mégis bagózik rá.

Akkor régen, egy rövid időre ő volt az égett ember. Vajon, amikor ő ember volt, a másik goblin lett? „POFA BE!” Ezek szerint igen. Amikor Au egy rövid időre az ember bőrébe bújtt, a másik Au testét kapta meg.

De akkor egyedül voltak. Mindenki külön testben. Vajon mi történt?

„Közöd?!” A ház a vízen volt. Ingott. Nagy marhaság házat vízre építeni, még egy goblinnak sem jutna ilyen ostobaság az eszébe. Emberek! Vívott. Jókora kardja volt, hullámos pengéje acélosan csillogott. Aunak soha nem volt ekkora kardja. És ilyen éles. Hiába a kard, túl sokan vannak... A kép elmosódott, és Au arra eszmélt, hogy közvetlenül mellette landol egy jókora kődarab. Most egészen jól értette az emberi nyelvet. Az anyját emlegették, meg a nagyanyját. És további, főként nőstény felmenőit. Hogy hívják a másikat? Ott, a tűz mellett még emlékezett a nevére...

Nem fájt, amikor az edény az ablakból a fejére esett. Pedig teli volt. Au rögtön felismerte, mivel. Ilyet Au is szokott csinálni, csak ő nem edénybe. Au szerint az is jó, ha pusztá kézzel vágjuk hozzá a másikhoz. Az ablakban röhögtek rajta.

A goblin dühödten nézett fel. Ujjal mutogattak rá, kigúnyolták. Megvonaglott, ahogy az energia átáramlott rajta. Au ismerte ezt az érzést. Érezte, hogy görcs ujjai apró, mintázatot rajzolnak a levegőbe, és nem, nem káromkodás volt a hörgés-mormogás, amit kiadott magából. Au tudta, hogy ez a ház ma pontban éjfélkor porrá ég. Au tudta, hogy nincs az a tűzörség, ami megmenti. Au egyedül azt nem tudta, hogy mi az a tűzörség. Arkabeus elvigyorodott, majd tovább dőcögött görbe, goblinlábain, fején a törött éjjeliedény maradványaival.

Arkabeus! Hát persze, így hívták azt az embert.

* * *

Vadul dörömbölt az ajtón. Az ajtó némi csoszogást követően kinyílt. Az alkimista álmos szemekkel nézett szét. Először azt hitte, senki sincs odakint, majd megpillantotta lábai előtt a goblint. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy elküldi a goblin anyjába, de végül mégis meggondolta magát, és betessékelte.

A goblin elengedte az alkimista golyóit, aki megkönnyebbülten nyögött fel. Au elégedetten állapította meg, hogy habár Arkabeusnak fogalma sincs a goblin-lét alapjairól, igen gyorsan sajátította el, hogy egy goblin hogyan tud érvényesülni.

Az öreg – immár biztonságban tudva ékességét – jókora seprűvel támadt Arkabeusra. Meg nem nyugodott, de harci kedve határozottan alábbhagyott, mikor seprűje hirtelen lángot vetett, majd egy kegyes pukkanással szilánkokra robbant.

Arkabeus mosolyogva fújta el az Au mutatóujjából felszálló füstöt, majd beszélni kezdett a rémült alkimistához. Biztosította róla, hogy nem kívánja bántani. Leszögezte, hogy ő valójában nem egy ocsmány goblinfajzat, hanem emberi lény, aki ilyen rút (Au tiltakozott volna, de nyelve nem mozdult, nem az övé volt) testben rekedt. Ecsetelte, hogy ő mágiahasználó, aki egy félresikerült varázslat során került e szerencsétlen helyzetbe, ebből szeretne kilábalni, s ezért kereste a messze földön híres mester segítségét.

A vén alkimista meghökkenően vakarta szakállát. Bármily meglepő, Arkabeus története hihető volt. A goblinok között leginkább a Csendesen Szellentő istenség papjai használnak mágiát, s ők nem a tüzeknek parancsolnak. Eleve az bizalmat keltett, hogy a goblin mindezt logikusan, udvariasan, értelmesen, sőt választékosan és hosszú körmondatokban adta elő, és közben nem káromkodott, nem harapott meg senkit, és nem piszkította össze a szobát. (Ej, pedig Au de szeretete volna!). Igazi meggyőzőerővel mégis a pénz bírt. A goblin egy erszényt vett elő, és tartalmát az alkimista lábai elé ürítette. Ezüst.

Az öreg egy pillanatra el is felejtkezett a goblinról, lehajolt egy érméért (goblin előtt pedig nem tanácsos lehajolni), felvette, és megvizsgálta. Au is elképedt ennyi pénz láttán. Megszámolta. Egy, kettő, három, három, négy... Tehát tízezer. Vajon honnan szerzett Arkabeus ennyi pénzt? Hát persze! Egy odvas fában találta a folyó partján. Hogy lehet valaki ennyire ostoba, hogy ilyen nyilvánvaló helyen ennyi pénzt tart!?

A pénz valódi volt. Udvariasan invitálta Arkabeust asztalához, hogy csatlakozzon hozzá. Az alkimista széke túl magasnak bizonyult, Arkabeus nemigen tudott felkapaszkodni rá. (Aunak ez persze nem okozott volna problémát.) Végül rájött, hogy a székről sem érné fel rendesen az asztalt. Az alkimista csinos sámlit kerített, feltette az asztal tetejére, majd –

Arkabeus némiképp sértve érezte magát ugyan – de a goblint is feltette az asztalra. Arkabeus leült a sámlira, és mesélni kezdte... Amit tudott.

Ő sem tudott sokkal többet, mint Au. Emlékeinek egy része megsérült, elveszett... Mitől is? Mesélte, hogy elfogták, és egy varázslóhoz vitték, aki kísérletezett rajta. Ennek a fertelmes (ez nézőpont kérdése) goblinnak a testébe zárta, és napokig buta goblinként bolyongott, mágiájától megfosztva, és azt sem tudta magáról, hogy kicsoda. Végül megszabadult az igától, és hamuvá égette a mágust. Végül ő, Arkabeus is meghalt. Valami hajón, amit egyedül akart elfoglalni. Túlbecsülte képességeit, és túl sokan támadtak rá. Au ebből nem sokat értett, nemigen tudta követni. Azt sem tudta, mi az, hogy hajó.

Arkabeus azt is mondta, hogy ő halhatatlan. Beszélt egy lángról. Amíg az a láng ég, addig ő is él, nem halhat meg. De ő meghalt... De mégsem. Au nem értette. Teste elpusztult, és lelke most e goblinba került... Talán a mágus által létrehozott régi kapcsolat kavart be? El akarja oltani a lángot, hogy lelke végre békébe nyugodhasson, de nem tudja, hol van. Kérte az alkímistát, segítsen megtalálni, hogy végre természetes halállal halhasson, s lelke megtérhessen az örök tüzekhez.

Emlékei kuszák voltak. Valamelyest összekeveredtek Au emlékeivel, és némely emlékképtől még goblin gyomra is majd felfordult! Au nem értette, szerinte az a nőstény igen takaros volt, amit pedig csináltak, az lehet, hogy nem volt megszokott, de semmi rossz, vagy természetellenes nem volt benne. Végül is, néha mások is... Arkabeus megfenyegette, hogy itt helyben kiheréli magát, ha nem hessegeti el azonnal ezt az emléket.

Az alkímista megpróbálta. Mindenféle furcsa szerkezetet bányászott elő: voltak pálcái, ingái, füstülői, hatalmas kódexei, nagy finom lapokkal, és egy csomó olyasmi, aminek Au a nevét sem tudta. Aut nem érdekelték a magasabb tudományok, a sok fura szerkezet nagy részét legszívesebben az alkímista orrába vagy fenekébe dugta volna.

Au alaposan elvesztette a fonalat, és egy idő után már azt sem tudta megmondani, hogy órákig vagy akár napokig kutakodott a két ember. Tény, ami tény az alkímista egyszer csak körzójével rábökött a térképen egy pontra, és azt mondta, ez az. (Au nem tudta, hogy az körző, de Arkabeus igen, és így már Au is tudta, mi az. A körző az, ami nagyon fájna az alkímistának, ha beledugná a fenekébe.) Eddig a térképről sem tudta Au, hogy micsoda, de ahogy ránézett, érezte, hogy szinte beleég az agyába (vagy Arkabeuséba? vagy mindkettőjükébe?). Tudta, hogy soha, de soha nem fogja elfelejteni ezt a mintázatot.

A goblin megköszönte az alkímistának a segítséget, és sírig tartó háláját fejezte ki. Búcsút vettek egymástól. Az alkímista reményét fejezte ki, hogy legközelebb méltóbb formában látja viszont a varázslót, majd kezét nyújtott.

Au legszívesebben torkon szúrta volna az alkímistát, és fájt, hogy nem teheti. Az lehet, hogy egy goblin így oldja meg a problémáit, de Arkabeusnak nem ez volt a stílusa. Ő a tüzet használta. Átlépett az alkímista füstölgő maradványain, összeszedte a pénzt, és ami értékeset csak talált, biztos, ami biztos, majd mielőtt távozott, alaposan felgyújtott mindent. Au tudta, a tűzvarázslónak esze ágában sincs meghalni, arra a bizonyos lángra pedig azért van szüksége, hogy megvédje és táplálja – mindörökké.

Au még fel sem ocsúdhatott azon megrázkódtatásból, hogy valaki ismét borzalmas tűzhalált hal a szeméi előtt (egy goblin sokat megtapasztal rövid, de kegyetlen élete során, de ez még neki is sok volt), és máris az utcán találta magát.

* * *

Szerencséje volt. Egy házból véletlenül kirepült egy fejsze, és épp egy arasznyira suhant el a feje felett. Egy goblin rögtön megértett volna a célzást, de Arkabeusnak fogalma sem volt a goblin lét alapjairól. Hogy lehet olyan ostoba, hogy fényes nappal a nyílt utcán sétál? Egy olyan goblin sem él a világon, aki még ezt sem tudja. Ha mégis, akkor meg nem sokáig él. Nem szembe jött az a dragonyos azon a nagy böhöm lovon? Arkabeus fejében meg sem fordult, hogy kitérjen, esetleg visítva másszon be egy pinceablakon. Nem, Arkabeus arra várt, hogy a dragonyos tisztelettudóan köszöntse, majd kitérjen az útjából. Ehelyett az vidáman felrikkantott, majd vágta a lovát, s szabályja ijesztően villogott.

Arkabeus későn eszmélt. Kinyújtotta ugyan a kezét, de görcs goblin nyelve nem a bűvös igék megformálásához szokott; a nyelv megbicsaklott, a varázsigé megszakadt, s kitérni már túl késő volt. Ekkor felülkerekedett benne a goblin, s azt tette, amit ekkor tenni lehetett: halálfélelmében visítva kuporodott a földre. Szerencsére legalább a lóban volt annyi emberség, hogy nem lépett rá. A katona lépésbe vette a lovát, majd hátrafordult a nyeregben, és vidáman felkurjantott. Nagy tapsot kapott az ablakokból, majd továbbbügetett. A goblint hátrahagyta az embereknek.

Arkabeusban forrt a düh, ahogy feltápáskodott. Villództak a fejében a varázslatok, azt sem tudta, melyik varázslattal égesse halálra a katonát. A dragonyos még nem tűnt el, mire kitalálta, de ekkor csattant a fején az alma. Rohadt volt, nem ütött nagyot. Végigfolyt goblinpofáján, és majd lecsöpögött agyarairól. Arkabeus dühösen indult meg támadói felé, de ekkor már ő is megértette a célzást. Egy dolog, amikor valakit megdobálnak, a fejsze is betudható szelíd csipkelődésnek, de ezeknek az embereknek a kezében husángok voltak, szemükben pedig elszántság: goblinra mentek. Ijedten pördült meg, és szaladt, de nekiütközött egy térdnek. Felnézett, és még látta a lapátot, ami lecsapott rá. Arrébbucskázott, és próbált feltápáskodni, mikor rájött, hogy a husángos emberekhez gurult. Felsikoltott. Ez az ütés jobban fájt, és ezúttal messzebbre repült. Néhány ütéssel és rúgással később a goblinban és a varázslóban egyszerre kristályosodott ki a gondolat: ezek ölni akarnak. Arkabeus visított; túl sok ember vette körül, túl közel voltak, és mind őt akarta agyonverni. Záporoztak az ütések, és a goblin összekuporodva nyüszített. Arcán, tarkóján, folyt a vér, valószínűleg csontja is tört. Az emberek üvöltöttek, és egy részük fel akarta akasztani, egy másikuk pedig meg akarta kövezni. Arkabeus tudta, most meghal... Megint.

Éles kiáltás vágta ketté a lincselést. Fehér csuklya volt rajta, valami papféle ember lehetett. Az öreg pusztán tekintélyével tört magának utat, a dühöd tömeg némán vált ketté előtte. Szent borzadállyal hordta le a tömeget, azt mondta, akik igazi emberek, azok nem védtelen goblinokkal kegyetlenkednek. Lehajolt a síró, remegő goblinhoz, megvizsgálta a sebeit. Biztosította róla, hogy megvédi, meggyógyítja, és olyan helyre viszi, ahol nem bánthatják. A goblinok nyelvén is szólt néhány bátorító szót, kezét nyújtotta a goblinnak.

Valami kattant a goblinban. Au újra érzett. Voltak kezei, lábai, és voltak fogai. Harapott. A megdöbbszent öreg ijedten kapta el a kezét, a goblin rávigyorgott, és az arcába köpte mutatóujjának utolsó percét. Az ijedten lépett hátra, de a goblin rávetette magát. Au karmai felhasították a pap arcát, és a szemébe mélyedtek. Az öreg sikított, és kétségbeesetten próbálta lefeszíteni arcáról az őrző goblint. A körülötte állók a segítségére siettek, mire Au újra ugrott. A öregről egy asszony fejére ugrott, majd egy nagydarab parasztra, aki nemrég egy lapáttal püfölte. Hatalmasat harapott a paraszt orrába, és még időben levetette magát, mert egy asszony egy jókora doronggal odacsapott. Nem nézett hátra, hogy megnézzé, a paraszt koponyája recsent-e, hanem ugrált emberről emberre. Rúgott, ütött, karmolt, harapott, és most a tömeg sikított. Botokkal, husángokkal próbálták eltalálni, néha sikerült is. Lehuppant a földre, így néha ráléptek, de így alulról támadott. Buzogány-csapásai nyomán

egy-egy térd reccsent, kardja bele-belemélyedt egy-egy hasba. Kiköpött egy fület, amit a kavarodásban harapott le, majd belefejt valakinek az ágyékába, és még harapni is próbált. Tudta jól, hogy nincs esélye, de nem foglalkozott vele. Soha nem érdekelte, hogy mi lesz, s most csudajó buliban volt része; elemében érezte magát.

Elgáncsolt egy asszonyt, felkapaszkodott egy ifjoncra, karmaival jókora barázdát vájt az arcába, majd másik emberre ugrott volna. Hatalmas prüszkölés, majd megkapaszkodott valamiben. Visított, ahogy a torkán kifért, össze-vissza lengett a levegőben. Egy ló orrszíját kapta el, és a meglepett állat kétségbeesetten lóbálta fejét, hogy szabaduljon a rá csimpaszkodó jószágtól, és hatalmas csapásokat osztogatott. Lovasa (valami úrféle) lezuhant a kavargó tömegbe, a hátas pedig vadul tombolt, rúgott. Végül Au lerepült a fejről, megkapaszkodott valakinek a fülében, majd sikerült elkapnia az egyik kengyelt. A rémült ló kétségbeesetten vágta végig a városon, össze-vissza lóbálva Aut aki hol házaknak, hol embereknek, hol kocsiknak csapódott neki. Mindenki ordított, és a legkülönbözőbb tárgyakkal vették célba mind a goblint, mind a megvadult lovat. A városfal kapuján csikorogva zúdult le a jókora vasrács, és Au egyszer csak a városon kívül találta magát.

Kétségbeesetten kapaszkodott a kengyelbe, és lóhalálban távolodott a várostól. Az erdőben járt már, mire izmai felmondták a szolgálatot, és lezuhant, buzogánya nagyot koppant a fején. A ló is csak egy kicsit rúgta meg, miközben tovavágtatott. Au lihegve feküdt a földön. A kimerültségtől alig volt eszméleténél, de úgy érezte, ez bizony csudajó buli volt.

A lelke mélyén tudta, hogy mindennek szörnyű következményei lesznek. A városlakók bosszút esküdnek majd, és megpróbálják felkutatni a nyomát. Akár sikerül, akár nem, büntetőhadjáratot indítanak, és kiirtják az erdőben lakó goblin törzseket. Figyelmeztetni kell őket... Talán, ha összefognának, szembeszállhatnának... Au elájult, és mikor felébredt, városi kalandjának java részét már el is felejtette. Ha emlékezett is volna, már nem érdekelték a goblin törzsek, eszébe sem jutott volna figyelmeztetni őket.

Au rosszul gondota. Nem volt büntetőhadjárat, a városnak néhány nappal később egészen más, égetően sürgős dolga akadt...

* * *

Au békésen ballagott hazafelé az erdőben, hallgatta, ahogy csicseregnek a finom kis madárcák, nézte ahogy röpködnek a pillangók, és egy jól megtermett harcos egy véres karddal két goblin kölyköt kerget. Ez utóbbi meghökkentette, ezt nem nézhette tétlenül. A harcosnak bizonyára jó oka van rá, hogy a kölyköket kergeti, a kis sunyi dögök valószínűleg rossz fát tettek a tűzre, és ezért talán meg akarja ölni vagy erőszakolni őket, így Au gondosan elbújt, és megvárta, míg a harcos elcsörtet mellette a két kölyök nyomában. Némiképp elgondolkodtatta ez a közjáték. Magányos emberek ritkán mertek ilyen közel kerülni a goblin faluhoz, még kevésbé mertek goblinokra támadni.

Furcsa kapcsolat honolt goblinok és emberek között. Az emberek gazdagok, erősek, okosak voltak, és összetartottak. A goblinok pedig nem. Valami miatt az emberek mégsem irtották ki a goblinokat (teljesen) (egyelőre), holott igen kevés előnyük származott a goblinok közelségéből. Leszámítva persze a költőt. A költőnek Au történetesen megmentette az életét. Na jó, nem volt szándékos, de mégis megesett.

Au egy fához kötözve talált rá. A megkötözött ember (a költő hegyes fülei kevert véréről árulkodtak, de Au nem adott az ilyen faji kérdésekre) látványának egyszerűen nem tudott

ellenállni, így minden óvatosságról megfeledkezve, kivont karddal, nyálát csorgatva közeledett feléje. Nyilván valaki megkötözte, és nem csak úgy magától kötöződött meg. Az illető nyilván okkal tette. Sőt az illető nyilván valamilyen céllal kötözte meg, és nem csak azért, hogy otthagyja az erdőben a goblinoknak. Valószínűleg fel akarta húzni a költőt az egyik fára, de ezt már nem tudjuk meg. Az illető nagy, tagbaszakadt barom volt, és hátulról lepte meg Aut. Néhány törött csonttal később Au magatehetetlenül feküdt a földön, és az a brutális állat épp a nyakát készült eltörni, amikor a szőke költő kése az illető hátába fúródott, ezzel téve pontot az egyenlőtlen küzdelem végére.

Au hörögve tápáskodott fel, és igyekezett tisztázni, hogy épp kiszabadítani készült a megkötözött költőt („vág kötél, szabadít”). A költő – akinek láthatóan elég volt, ha fogvatartója figyelmét néhány pillanatra elterelik, és aki láthatóan szintén nem a szemtől szembe küzdelem hívei közé tartozott – közölte, hogy általában rövid úton ki szokta nyiffantani azokat a goblinokat, akik megpróbálják elvágni a torkát. Au felháborodva magyarázta, hogy ő soha sem tenne ilyet, mire a költő biztosította róla, hogy nem is fog.

A költő bemutatkozott, hogy ő a költő. Egyúttal Sárkányhergelő néven is nevezte magát, ő egy legendás (Au soha nem hallott róla) vándor dalnok, aki messzi földeket jár be, hogy félelmetes mitikus fenevadakat kutasson fel, és aztán jól felidegesítse őket (majd diszkréten odébbálljon). Au is bemutatkozott, mondta, hogy ő Au. A költő közben – egy pillanatra sem fordítva hátat a goblinnak – átkutatta a hullát, és elvett (vagy visszvet?) tőle egy köteg finom-finom papírt. Au kérdezte, mi az, és megeheti-e. A költő mondta, hogy hőskötemény, és még csak ne is gondoljon rá. Au megkérdezte, hogy szerepel-e benne goblin. A költő nevetve válaszolta, hogy goblinokról nem szólnak hőskötemények, majd hozzátette, hogy egy dalt esetleg írhat a goblinokról. Ennyiben maradtak.

* * *

Egy szó, mint száz, Au óvatosan, lopakodva közelítette meg otthonát. A faluban elszabadul a pokol. Goblinok csörtettek mindenfelé, egy részük fegyverrel, egy részük sikítózva, egy részük menekülni próbált, egy részük pedig ütött mindenkit, akit csak látott. A falut megtámadták.

A támadók emberek, vagy valami hasonszőrűek voltak, és a falu minden sarka felől közelítettek, hangosan csörömpöltek, rá-rákiáltottak a feléjük közelítő goblinokra, és visszakergették őket a faluba. Aki nem hátrált meg, az addig ütötték-vágták, amíg össze nem rogyott. Au megszámolta a támadókat: egy, kettő, három, négy... tízezer. Biztos, ami biztos, Au megszámolta a goblinokat is: egy kettő, három, négy... ez is tízezer. A harc egyenlő esélyekkel folyik. (Igaz, mintha a goblinok minden számtan ellenére sokkal többen lennének.) Au tudta, hogy az egyenlő esélyek soha nem a goblinoknak kedveznek. Minden rendes goblin ekkor futott volna, amíg a lába bírja, és hagyta volna a többieket a pácban. Talán Au csak szeretett verekedni...

Megközelítette a falut, odalopakodott egy kunyhóhoz és felkapaszkodott a tetejére. A kunyhó tövében egy nagydarab, kopaszra nyírt, félszemű fickó csapkodott négy goblint egy jókora bikacsökkel. Au megmarkolta kardját s buzogányát, majd az emberfajzat nyakába vetette magát.

Ritkán sikerül egy csapással így röptében metszeni le az ellenfél fejét; most sem sikerült. Még akkor sem ment volna, ha Au kardja nem ilyen rozsdás, és gondosan

megélezte volna a csata előtt, ugyanis Au ezúttal a buzogánnyal próbálkozott. Mindössze fültövön vágta ellenfelét, és kardjának lapjával jókorát csapott annak vállára. Belefejelni az ellenfél tarkójába, ez az, amit Au egy csöppet sem akart, ugyanakkor ez bizonyult a leghatékonyabbnak. A fickó kábultan térdrogyott, majd – vállán a szintén kábult goblinnal – hasra.

Levetette magáról a Aut, és épp tápáskodott volna fel, de a másik négy goblin kapcsolt: ember, és földön van. Egy goblin mindig szívesen veri a földön fekvőket. Rávetették magukat a harcosra, és addig ütötték-vágták, amíg csak mozgott (sőt, még egy kicsit azután is, mert jól esett). Aunak sikerült időben feltápáskodni, de még így is kapott egy jókora monoklit, és egy lándzsahegy alaposan felhasította az oldalát. Goblinok közelében nem jó földön feküdni, és Au tudta ezt.

A támadók gyűrűje közben egyre szorosabbá vált, s a goblinok egyre kisebb és kisebb területen zsúfolódtak össze. Amennyire a szűk hely engedte, össze-vissza rohángáltak, hol itt, hol ott próbáltak kitörni, majd mindig visszatántorodtak a közeledő ellenfelek láttán. Ha összeütköztek, sikítva taposták egymást, ahol goblinok vannak, ott nem jó a földre kerülni. Au tudta ezt.

Elmégében egy pillanatra megfordult, hogy a négy goblint együtt tartva falkában rontsanak neki egy ellenfélnek, de végül elvetette az ötletet. A goblin harcmodor legjellemzőbb vonása a széthúzás. Hadvezérek csak elvéve vetnek be csatában goblinokat, hiszen ritka, hogy egy goblin sereg minden egyes tagja a csata teljes ideje alatt végig egyazon oldalon harcol. Közismert, hogy ha az ember goblinokkal – akár ellenük, akár az ő oldalukon (bár e kettő a csata során folyamatosan változik) – harcol, egyes egyedül abban lehet biztos, hogy semmit nem vehet biztosra. A goblinok kiszámíthatatlan népség.

A négy goblin négyfelé szaladt, és Aut egy jókora bot találta el. Röptében összedöntötte a kunyhót, és épp a romok alól próbált kikászálódni, amikor bőrcsizma csattant az arcán. Vértől (talán törött) orral pillantott fel ellenfelére, aki egy rafinált mozdulatsorral megpörgette feje felett a botot, majd magasba emelte, hogy az lesújtson Au fejére. Z'Kruú ekkor törte el a térdét.

Z'Kruú tekintélyt parancsoló buzogányt forgatott, és hátulról lepte meg a támadót. Egy hang nélkül zuhant Au mellé a kunyhó romjai közé, de botjával azon nyomban elsöpörte Z'Kruú lábait. Próbált feltámaszkodni (ahol goblinok vannak, ott nem jó a földre kerülni, és nemcsak Au, de a támadó is tudta ezt), de Au kardja markolatig fúródott a torkába. Au kardja veszedelmes fegyver, viszonylag nehéz ugyan súlyos sebet ejteni vele valakin (ahhoz talán meg kellett volna élezni), de ha egyszer sikerül megvágni vele valakit, az előbb-utóbb szinte biztos belepusztul a vérmérgezésbe. A botos fickó némi hörgés kíséretében döbbenet bámult Aura, aki nem tudta ugyan kihúzni belőle a kardját, viszont jól fejbe kólintotta a buzogányával. A fickó megtántorodott, és talán még mindig maradt némi értelem a szemében. A második ütés után már nem volt szeme, a hetedik után pedig a fejéből sem sok maradt.

Z'Kruú is feltápáskodott, kivillantotta fogsorát (már ahol volt neki) és vidáman Aura kacsintott. Együtt indultak harcba.

* * *

Nagy behemót alak volt (bár a goblinok mellett majdnem minden ember nagy behemótnak tűnik), és a két goblin összehangolt támadása kétségkívül meglepte. Aut sikerült ugyan

felrúgnia, és Z'Krúú csapását is hártotta ugyan, de mielőtt ráléphetett volna Aura, a kard a lábikrájába állt. Au ügyesen kigurult alóla, ahogy az ember a földre rogyott, majd kiadósan káromkodott, hogy a kard az emberben maradt. Az alak feltérdelt, és Au látta a szemében, hogy tudja, hogy vége. (A vérmérgezés kérdésébe még valószínűleg nem gondolt bele, de azt nagyon jól tudta, hogy aki földre kerül, az meghal. Goblinok, ugyebár.) Au és Z'Krúú vigyorogva támadtak, és hamar sikerült kiütniük a kezéből a kardot. Z'Krúú mellkason találta, majd a magatehetetlen, levegőért kapkodó ellenfél mellé állt, és buzogányát színpadiasan meglengetve látott neki a kivégzésnek.

Au és Z'Krúú jó csapatot alkottak, korábban is vadásztak már együtt. Z'Krúú valamikor egy rézkarikát hordott a fülében, de Au és ő egyszer összeverekedtek egy nőstényen, és a küzdelem hevében Au valahogy lenyelte a rézkarikát. Végül a vérző fülű Z'Krúú volt az, aki magáévá tette a nőstényt, a félholtra vert Au pedig kénytelen volt torkán ledugott ujjal bocsánatot kérni, és visszaszolgáltatni a karikát, amit Z'Krúú azóta az övéen hordott. Igaz, hogy mindez egy éve történt, és igaz, hogy egy év egy goblin rövid életében óriási időt jelent, de ekkora sérelem nem maradhat megbosszulatlanul!

Au ügyesen használta ki az alkalmat, hogy Z'Krúú épp a földön fekvő harcosra összpontosít, s annak rendje és módja szerint szétloccsantotta Z'Krúú agyát. Lehet, hogy stratégiai szempontból nem helyes lépés ilyen szorult helyzetben (amikor szülőfalunkat egy csapat martalóc éppen a földdel teszi egyenlővé) kinyírni az egyetlen szóba jöhető szövetségesünket, de Au számára ez akkor és ott jó ötletnek tűnt. Ne feledjük, Au goblin volt!

Au büszkén húzta ki harcos lábából a kardot, könnyedén rúgta félre Z'Krúú egyik (talán a bal, de lehet, hogy mégis a jobb) szemgolyóját, majd nekilátott volna a harcos szakszerű kasztrálásának, de az hirtelen állon rúgta. Mégsem volt olyan magatehetetlen az a mocskok.

Au körül megfordult a világ, röptében feldöntött néhány pánikba esett goblint, majd majd egy dagadt nőstény hasán landolt. Feltápáskodott, összekereste fegyvereit, szájon vágta a nőstényt, majd próbálta felmérni a csata állását. Korábban hiába tűnt úgy, hogy a goblinok sokkal többen vannak, a számok győzedelmeskedtek. A goblinok nagy része sebesülten hevert vagy vinnyogva kushadt, a földön, csak nagyon kevesen harcoltak; ők is zömében egymással. A csata elveszett, és Au tudta ezt. Búcsúzóul még rúgott egyet a földön fekvő nősténybe majd vad csatakiáltással lépett akcióba.

Au a faluért harcolt. Van, amikor eljön az idő, hogy már nem az egyes goblinok számítanak, hanem a közösség. A falun márpedig már csakis egy dolog segíthetett: kimenekülni innen, túlélni, nőstényeket keresni, megerőszakolni őket, és akkor az utódokban a falu tovább élhet. Egyes goblinok már nem számítanak, még akkor sem, ha tízezren vannak, a közösség jövője immár Au kezében, illetve inkább golyóiban és hímveszejében leledz. Au a faluért harcolt.

Vadul rohant az erdőbe, és lecsapott minden goblint, aki az útjába állt. Már csak pár lépés volt a bozót, amikor egy jókora harcos huppant le Au elé. Két kezében egy-egy tört tartott, enyhén terpeszbe állt, és arcán gúnyos mosoly. „Megyünk valahova?” Vigyorgott Aura, és hegyes fülei vészjóslóan meredeztek.

A goblinok többsége nem kimondottan jó vívó, sőt, alig van köztük, aki tud vívni. Au vívótudásával, messze kimagaslott az átlaggoblinok közül: vívni ő sem tudott, de ezt legalább pontosan tudta is magáról. Rövid kardjával többnyire vészjóslóan salapált, és általában bunkóként használta, olyan fegyverként, amilyenre kardja – élességét figyelembe véve – a legjobban hasonlított. Meg kellett volna élezni a kardot, Au tudta ezt, de azt is tudta, hogy sose fogja rávenni magát. Az élezés olyasmi, amit más népek „munka” néven neveznek, de a

goblinok ettől annyira viszolyognak, hogy még e szót sem ismerik.

Au ölt már embert; hátulról, felülről, lesből vagy falkában. Most egymagában, szemtől szemben állt ellenfelével. Talán, ha lenne egy társa! Sajna Z'Krúút orvul, hátulról meggyilkolták. Rohadékok! Egyedül, szemtől szemben semmi esélye egy ember (vagy másféle hegyesfülű szerzet) ellen. Au tudta, hogy az egyenlő esélyek soha nem a goblinoknak kedveznek. Cselhez kell folyamodnia. Erejében nem, legfeljebb ügyességében és gyorsaságában bízhat.

A hegyesfülű villámgyorsan megpörgette töreit, feldobta, majd a levegőben elkapta őket. Mindez olyan gyorsan történt, hogy Au azt sem tudta, melyik tör melyik. Nem, inkább jobb, ha most nem ügyességére vagy gyorsaságára támaszkodik. Inkább az eszére.

Mélyen a hegyesfülű szemébe nézett, és megrettent. „Ez tudja, mire gondolok.” Nem, jobban teszi, ha nem az eszében bízik. Marad a szerencse. Megpróbálhatna kitörni, elérni a bozótot, akkor talán megmenekül. Nem, lehet, hogy jobban tenné, ha visszafelé menekülne, és másik ellenfelet keresne. A hegyesfülű nagyobb, erősebb, gyorsabb, ügyesebb és okosabb nála (szebb is, de ez most igen keveset számít). Nem tudja legyőzni, és Au tudta ezt. Szokás szerint azt tette, ami a legkevésbé volt logikus: vad csatakiáltással nekiment ellenfelének.

Valószínűleg hasba rúgták, ezt nem tudta megállapítani, utána talán az egyik tör markolata csattanhatott a koponyáján. Többre nem emlékezett.

* * *

Goblinok mindenfelé. Goblin kezek, goblin lábak, goblin orrok, és goblin fenekék. Nagyon bűdös. Au törött orral, vérző fejjel tört a felszínre. A levegő a felszínen sem volt sokkal jobb, de Aunak jól esett.

A Gödör a falu egyik fő helyének számított. Egész egyszerűen hatalmas volt. Nem goblinok ásták (goblinok soha nem tennének ilyet, mert az munka), hanem már ott volt, még a falu előtt. Talán a Régi Idők Mágusai készíthették, vagy maga a Csendesen Szellentő túrta ki, ezt nem lehet tudni. Most ide halmozták fel a goblinokat.

Aki eszméleténél volt, az a Gödör alján zsúfolódott, és szokás szerint a gyengébbeket próbálta megverni vagy megerőszkolni. Aki eszméletlen volt, az egy kupacban tornyosult. E kupacból vált ki Au, és csatlakozott az eszméletlenül lévőkhöz. Volt egy másik kupac is a Gödrön kívül, de az a kupac – borzalmas volt. A gödör szélén néhány fegyveres állt, és ha egy goblin ki próbált mászni a gödörből, fogtak egy bikacsököt vagy alabárdot, és alaposan szájon vágták. Alig néhány fegyveres őrizte a goblinokat, ha összefognak, könnyedén le tudták volna gyúrni az öröket. Az örök tudták, hogy az összefogás teljesen kizárható, hiszen goblinokról van szó.

Au sokkal okosabb volt az átlagos goblinoknál. Neki azon nyomban feltűnt, ami a többieknek nem: a kupacban lévő, eszméletlen goblinokat sokkalta könnyebb megverni vagy megerőszkolni, mint a maguknál lévőket. Már neki is látott volna, de ekkor pillantotta meg a kampót.

Két ember lépett a gödör szélére, náluk hosszú bot, a végén kampó. A botot lenyújtották, és beleakasztották az egyik goblin – Rrr-Mük – vállába, hiába visított, kiemelték, és vitték. Au felkapaszkodott a kupac tetejére, hogy lássa, mi lesz vele. Távol, a falu egyik sarkában fekete csuklyás alak gubbasztott, mellette jókora kondér, belőle lilás füst gomolyogott. A goblint odahurcolták elé, az felé tornyosult, s kezét a goblin arca elé nyújtotta. Au nem látta,

hogy bárhogya is bántotta volna, csak annyit látott, hogy a goblin görcsösen vonaglik. Az a valami, amit a két ember elvitt, és ledobott a külső, a borzalmas kupacba, az már nem goblin volt. Volt ugyan keze, volt ugyan lába, és külsőre egészen olyan volt, mint Rrr-Mük, de az már nem Rrr-Mük volt, és nem is Rrr-Mük holtteste. Csak valami izé, ami csak külsőre hasonlít Rrr-Mükhöz. Ami valaha Rrr-Mük volt, az mintha már nem ott lenne, hanem ... a csuklyás alakban?

A két ember visszajött, és most Grovikviik oldalát szúrták át a kampóval, majd vitték. Nem sokára egy újabb valamit dobtak a borzalmas kupacra, ami már egyáltalán nem Grovikviik volt.

A goblinok többsége nem ért a mágiához, a feketemágiához pedig végképp nem. Au sokkal értelmesebb volt, mint a legtöbb goblin, és a feketemágiáról is sokkal többet tudott. Nem, ő sem értett hozzá, nem is tudta, mi ez, és még a szót sem hallotta soha, de ő azt is tudta, hogy ez így volt jó, és továbbra sem akart többet tudni az egésről. De a kampó jött.

Au vinnyogva gurult le a kupac tetejéről, nem akart szem előtt lenni. Tudta, hogy odalent megverik, és bizonyára meg is erőszakolják, de ő nem akart a borzalmas kupacba kerülni, és ő nem akart olyan valami lenni.

A kampó jött, és újra jött. Au nem akart oda kerülni. Egy ideig kicselezte a kampót, és elbújt előle, aztán már nem volt hova bújni. Megfogott más goblinokat, őket lökte a kampó elé, maga húzta fel őket a kampóra, de ő nem akart a borzalmas kupacba kerülni. A goblinok egyre fogytak.

Jött valaki, aki erősebb volt nála, őt már nem tudta ráhúzni a kampóra, és azon kapta magát, hogy a kampó a válla alá nyúl, és emelkedik, emelkedik. Visított, sikított, harapott, mint mindenki más. Megfogták, hátracsavarták a kezét, rúgtak bele néhányat. „Meg ne öld, élve kell neki.” Aztán nem rúgtak bele többet, csak vitték. Még felvillant előtte a hegyesfülű arca, amint gúnyosan rávigyorog. Vitték. A borzalmas kupacra rá sem bírt nézni, a kondért nézte, ahogy hurcolták. Kétségbeesetten vonaglott, de tudta, innen nincs kiút. Látta a csuklyás arcát, látta a teljesen fehér szemeket, és arra gondolt, bár ne látta volna. Legszívesebben rúgna, harapna, és mindent, de mindent felgyújtana. Valaha ismert valakit, ismert egy embert, aki tényleg mindent fel tudott gyújtani, és fel is gyújtott. Alig néhány szavába került, és minden lángolt körülötte. Már nem tudta ki volt, hogy hívták, és hol találkozott vele, csak a csuklyás arcát látta, és megfagyott az ereiben a vér, ahogy az felé hajolt. Csontos kezek nyúltak felé, és fura mintát rajzoltak a levegőbe. Próbált nem gondolni erre, próbált másra gondolni. Egy jó verekedésre, Grrmaa hátsójára, esetleg arra az emberre, aki égetett. Vajon hogy hívták? Hallotta a csuklyás szavait, és úgy érezte, összerondítja magát, nem mintha ez már számítana.

Arkabeus! Hát persze, így hívták azt az embert.

A goblin teste még utoljára megfeszült, és Au hangtalan sikollyal üvöltött, ahogy kiszakadt belőle valami.

* * *

Goblinok mindenfelé. Goblin kezek, goblin lábak, goblin orrok, és goblin fenekék. Nagyon bűdös. Au törött orral, vérző fejjel tört a felszínre. A levegő a felszínen sem volt sokkal jobb, de Aunak jól esett.

Kupacban volt. Megint. Egy pillanatra felvidult, hogy ezek szerint ismét magatehetetlen goblinokkal kegyetlenkedhet, de ajkára fagyott a vigyor. Abban a másik, borzalmas kupacban

volt, és akik, illetve amik körülvették, azok már nem goblinok voltak. Rémülten gurult le a kupacról.

A falu égett. A kunyhókon tűzmanók roptak táncot, nagy kupac goblinok (illetve nem-goblinok) mindenfelé, és minden lángol. Mély mennydörgő hang, majd gigászi tűoszlop hullt a kupacra, amelynek Au nemrég még részét képezte. (Nem, nem képezte részét. Azok nem-goblinok, és ő, ő még eléggé goblinnak érzi magát.) Tett néhány lépés, és orrát égő goblinok (illetve nem-goblinok) szaga csapta meg. Az egyik kunyhó romjai között egy emberfajzat harcos hevert. Bal feléből már nem sok maradt, jobb fele még lángolt, szétroncsolt arcából egy hegyes fül meredt felfelé.

A falu közepén egy fekete csuklyás alak állt. Most nem görnyedt össze, keze széttárva, arca az eget nézte, és hevesen gesztikulált. Intéseire a tüzek házról házra, kupacról kupacra ugrottak, és pörögtek-forogtak körülötte. Hangosan kacagott. Aut megbabonázta a látvány, és dermedten nézte, ahogy a csuklyás a tüzeknek parancsol. Valamikor ő is ismert egy embert, aki parancsolt a tüzeknek, de a nevére már nem emlékezett.

Arra riadt fel, hogy a csuklyás egyenesen az ő szemébe néz. Nem, ezek nem a csuklyás élettelen szemei voltak. Ezek a szemek tele voltak étellel, a visszkapott élet felett érzett örömmel, és szinte égettek. Mintha ismerné őt a csuklyás... Mintha pont úgy nézne rá, mintha lenne nála valami, ami... De hát Aunál nem maradt semmi... (Vagy talán az elméjében hordoz valami fontosat?)

Az életösztöne biztosan megmaradt, az vetette hasra, és így épphogy csak a sörényét perzselte meg a tűzgolyó. (Nem, Au nem volt kopasz. A feje búbján tényleg ritkás volt a szőr, de sörénye hosszú volt, ha nem is volt oly dús, mint más goblinoknak, akik már ugye nem-goblinok.) Oldalra gurult, be a kupac mögé, és ahol az előbb volt, ott most egy hegynyi lánggömb terpeszkedett. Hogy lehet valaki ilyen udvariatlan? Ő sose bántotta ezt az alakot. Még az anyját sem szidta... Bár, ha tudná, ki volt az anyja... A közte és a csuklyás között terebélyesedő, erősen lángoló goblin-kupac ezt a pillanatot választotta, hogy – talán egy újabb tűzgolyó hatására – egészen kis darabokra robbanjon, lángoló goblin-darabokkal terítve be a falut. Immár nem kupac, hanem egy füstölgő kráter választotta el a másiktól.

Van, amikor a harc nem segít, hanem tárgyalni kell. Esetünkben a harc és a tárgyalás az öngyilkosság egyazon gyors módját jelentették volna. Au tudta ezt. Hanyatt-homlok menekült, biztos, ami biztos cikk-cakkban, bár néha azt is elrontotta, és egymás után két cikket csinált. Ez mentette meg, mert épp a füle mellett suhant el egy tűzgolyó (szerencséjére a külső oldalon). Elérte a bozótot. Itt elbújhatna, és megpróbálhatná meglesni a másikat, megvárhatná, amíg elalszik, és elvágthatná a torkát, de Au fajtájának egy különösen értelmes példánya volt, így menekült. Visszanézni nem mert, így csak sejtette, hogy a halk morajlás egy gigászi tűzhengertől származik, amely mindent letarol, felperzsel maga mögött. Valaki nagyon meg akarja ölni. De vajon miért?

Futnia kell, futnia. Talán a folyó felé. És utána? Másik goblin törzshöz? Talán mégsem. Talán az emberek közé a városba? Ott ugyan nem tud elbújni, de ott éppen ezért talán nem fogják keresni. Ez öngyilkosság? Lehet, de most jó ötletnek tűnik. A folyót még el kell érnie, mielőtt pecsenyére sül. Futnia kell, futnia. Erősebbel nem, csak a gyengébbekkel szabad kezdeni. Őket is felülről, hátulról, vagy esetleg falkában. Meg kell dobálni, meg kell verni, meg kell erőszakolni őket, még mielőtt mások teszik veled ugyanezt!

Ez az élet rendje, így népesítik be a goblinok a világot!